

„Hinni egymásban”

Sokszínű repertoár, a tanítás szeretete jellemzi az In Medias Brass

Öttestendős születésnapját ünnepelte február végén a Junior Prima Díjjal is kitüntetett, In Medias Brass rézfúvós kvintett. Az együtttest friss diplomás fiatalok hívták életre, először csak egy verseny kedvéért, de a második megmérettetésen aratott győzelem után úgy döntöttek, együtt maradnak a jövőben. Azóta még öt versenyen szerepeltek sikerrel, összesen öt első és két második díjat nyertek. Ma pedig már havonta három-négy hangversenyt adnak. A tagok tanítanak, együttesekben muzsikálnak, de a kamarazenélést elengedhetetlennek tartják a mindennapjaikból. A kvintettről, eddigi történetükről, s a folytatásról ifj. Bazsinka József tuba- és Kresz Richárd trombitaművész mesélt.

I Amikor öt évvel ezelőtt megalakították ezt a formációt, gondoltak arra, hogy ennyi év elteltével is működik majd?

IFJ. BAZSINKA JÓZSEF: A legelején csak egy megmérettetés, a koreai verseny miatt kezdtünk a közös muzsikálásnak, 2010 augusztusában. Azt mondtuk, gyakoroljunk együtt, aztán meglátjuk, hogy mindez hogyan sikerül. Mindannyiunkat meglepett, hogy a rövid gyakorlást követően is szép eredményt értük el, s persze ez arra ösztönzött, hogy folytassuk. De még a következő, novemberi versenyre is úgy utaztunk el Passaubá, hogy nem tudtuk, mi lesz a folytatás. Azzal tisztában voltunk, hogy a család és az egyéb munkák mellett nem lesz könnyű időt szakítani a kamarázásra is. Amikor azonban Németországban is győztünk, akkor éreztük, mindezt komolyan kell vennünk és tovább csinálnunk.

KRESZ RICHÁRD: A passauai megmérettetés után hamar arra az álláspontra jutottunk, hogy

bármilyen történik velünk, mi megyünk tovább és együtt, egészen addig, míg meg nem öregszenk.

I Miért kötöttek ilyen komoly vérszövetséget?

K. R.: Az első versenyünkre száz próbát tartottunk, és nagyon összecsiszolódtunk. A hasonló szakmai gondolkodás mellett kialakult köztünk egy nagyon erős, baráti kötődés is. Szeretünk ebbe a rézfúvós kvintettbe tartozni, minél több időt együtt tölteni. Talán ez az, ami varázslatosá teszi a próbákat. Ezért is szakítunk rá időt, bár már mostanra a társulatunkban a tízedik baba is megszületett. Mindenkinek van állása, tanítással szintén többen foglalkozunk, azonban így is órákat töltünk együtt, mert ezt a közös zenélést annyira szeretjük, hogy valahogyan szakítunk rá időt.

B. J.: Heti rendszerességgel próbálunk, s szerencsére mindig van is oka ezeknek a gyakorlásoknak. Fontos, hogy legyenek olyan, szakmailag jelentős koncertek kitűzve elének, amiért örömmel próbálunk. Évente körülbelül negyven fellépésünk van. Akadnak olyan koncertsorozataink is, mint amelyet például novemberben tartottunk. Pályázaton nyertünk ugyanis támogatást ahhoz, hogy nehéz helyzetű kis falvakban, településeken játsszunk, és olyan iskolásoknak adjunk koncerteket, ahol a kicsik közül sokan először látnak fúvós hangszerket, először hallanak élőben zenét. A turné nagyon jól sikerült, s minél kisebbek voltak az iskolások, annál jobban elvarázsoltuk őket.

I Kinek a szervezésében valósult meg ez a sorozat?

B. J.: Saját szervezésű sorozat volt, a Magyar Művészeti Akadémiánál pályáztunk rá, tizenöt koncertre, saját ötlet alapján. Az iskolák is örömmel fogadtak bennünket, bízom benne, hogy lesz folytatás.

I Gondolom, azért is tartották mindezt fontosnak, mert szinte mindannyian tanítanak is...

K. R.: Ez mindannyiunk számára lényeges. Tanárként is sokan dolgozunk, s tudjuk, hogy a zene öröme mellett kell, hogy min-

dennek legyen nevelőereje is. A gyerekkoncertek mellett számos vidéki fellépést is vállalunk, templomokban ugyancsak szerepelünk. Visszatérve az In Medias Brassra, úgy vélem, hogy a társulat összetartó ereje az, hogy hiszünk egymásban. A próbákon is mindenki nagyon nyitott a másik jobbitól kritikájára. A gyakorlások, koncertek utáni beszélgetések szintén nagyon hasznosak. Hiszünk abban, amit csinálunk, tiszteletben tartjuk minden tag véleményét. Hittel fordulunk egymáshoz, s elégedetten tudunk egy-egy hangversenyt követően még az autóban is arról beszélgetni, hogy hogyan csillogott a gyerekek szeme. Ezek a fellépések tényleg olyan lényegesek a számunkra, mint akár egy New York-i turné.

B. J.: Tanárként látjuk, hogy azok, akik gyerekkorukban találkoznak a komolyzenével, könnyebben válnak zenehallgatókká. Nekünk magunknak is vannak gyerekeink, tapasztaljuk, hogy mennyire leköti őket, mennyire izgalmas és érdekes dolog az életükben, ha élőzenével találkoznak.

I Jó, hogy Önök nem a felkérésekre várnak, hanem keresik a lehetőségeket, pályáznak, dolgoznak azért, hogy koncertezhessenek.

K. R.: Így igaz, s már a nyár folyamán körvonalozódnak a tervek, négy-öt téma létezik mindig, amelyben gondolkodunk. Általában nyerünk is a pályázatokon, mert nagyon alaposan megtervezünk mindent. A saját szervezésű koncertek remek reklámok egyben, sokszor más felkéréseket is ezeknek köszönhetően kapunk.

B. Zs.: A jubileumi koncertünk is azért valósulhat meg, mert nyertünk hozzá támogatást az NKA-tól. Ebben a szezonban fellépünk még egy sorozatban Für Anikóval is, vele Örkeny egyperceseket adunk elő, XX. századi miniatűrökkel párosítva. Adunk emellett egy Gershwin-estet is a Rádióban, amelyen a terveink szerint Fülei Balázs muzsikál velünk, valamint az öcsém, Bazsinka Misi és jazzegyüttese. Kortárs magyar szerzők művei is felhangzanak előadásunkban, kimondottan a társulatunknak írt darabokat adunk elő. Szokolay-lemezfelvételre készülünk a nyár elején, hiszen éppen egy albumra való

részfúvós kompozíciója van. Emellett vannak még egyéb felkéréseink is...

I Van állandó próbabhelyük?

B. J.: Ez a nagy álom... Még nincs, régóta vágyunk rá, de a heti két próba még megoldható máshogyan is. Így az együttesben dolgozó tagjaink segítenek abban, hogy alkalmanként kapjunk egy-egy termet. Legtöbbet a Budafoki Dohnányi Zenekar termében próbálunk, s új helyszín a Concerto Páva utcai otthona.

I Soroljuk is fel a többi tagot is: Nagy Antal Endre (trombita), Benyus János (kürt), Sztán Attila (barsona). Ahogy nézem az életrajzokat, mindenki játszott vagy játszik zenekarban is.

K. R.: Az én energiáimat a tanítás és a kvintett körüli tennivalók kötik le, hiszen a szakmai vezetéssel is foglalkozom. A másik trombitásunk a Dohnányiban muzsikál, s mellette tanít. A kürtösünk az Operaházban, a harsonásunk a Concertóban játszik, s Budapesti Fesztiválzenekar próbajátékán is sikerrel szerepelt. Említsük meg a másik harsonásunkat, Stürzenbaum Róbertet, aki az egyik alapítója volt a kvintettnek, az első versenyeken is velünk játszott. Felvették az Operaházba, utána jött hozzánk Sztán Attila. Robi is szeretett volna szerepelni a születésnapi koncerten, csak a dalszínházi beosztása miatt nem ért rá.

B. J.: Az elmúlt időszakban nagyrészt szabadúszó voltam, most novembertől pedig ismét muzsikálok a zuglói zenekarban, ahol konzis koromban is játszottam. Van egy másik kamaragyüttes, ahol rendszeresen

szerepelek. Egyébként a február végi, jubileumi koncertre igyekeztünk olyan muzsikusokat meghívni, akikkel szívesen játszunk, és közülük sokan kíségettek nálunk többször, vagy most kollégáink a különböző zenekarokban.

I Mennyire bat vissza a kamarazenekari muzsikálás a nagyzenekari munkára?

B. J.: Mindenképpen fejleszti a kettő egymást. A kamarazenekari munka jót tesz az önbizalomnak, ami segít bármikor, amikor színpadon állunk. A kamarazenei játék pedig a szólistaság és a zenekari lét közötti állomás. Nekem például nagyon segített abban, hogy az intonáció, a ritmus a helyére kerüljön. Az ember minden más területen kamatoztatja ezt a tudást, amit a kvintettből nyer. Mindenkinek voltak nagyon fiatalon, akadémistaként szerzett zenekari tapasztalatai. Az én diplomakoncertemen mutatkozott be egyébként az In Medias Brass. Nagyon jó lett volna, ha már az akadémiai évek alatt tudunk együtt zenélni, de éppen azok után állt össze az együttes.

I Miről mesélnének szívesen a részfúvós kvintett tizedik születésnapi koncertjén?

K. R.: Rengeteg ötletünk van. Nagyon nagy álmunk egy saját rendezésű, részfúvós fesztivál. Akár kamarazenekari verseny is lehetne... Szeretnénk, ha külföldi koncertekből is több lenne. Sokfelé játszottunk már, de jó lenne még több helyen bemutatkozni. Egyébként azt gondolom, már az is nagy feladat, hogy az együttes egyben maradjon. Sok ilyen társulatot láttunk már sajnos nyolc-tíz év alatt széthullani. Ezt szeretnénk elkerülni.

B. J.: Amit még lényegesnek tartok, hogy addig szülessen még minél több CD. Az elmúlt időszakban például készült egy karácsonyi lemezünk, ami bemutatja, hogy hogyan szól együtt egy részfúvós kvintett és egy kórus. Az albumon karácsonyi dalok szólalnak meg új köntösben, ezeket a műveket Ott Rezső dolgozta át erre a formációra, a partnerünk pedig a Baptista Központi Kórus volt, Oláh Gábor vezetésével. Szeretnénk további jó felvételeket készíteni, érdekes darabokkal. Meg kívánjuk tartani azt a színes munkát, ami most is jellemzi az In Medias Brass. Hiszen fellépünk gyerekkoncerteken, szórakoztató jellegű eseményeken, foglalkozunk kortárs darabokkal.

K. R.: Szeretnénk, ha mindennek, amit csinálunk, olyan sikere lenne, mint a karácsonyi lemezünknek, hiszen az elkészülte után egy hét alatt sikerült eladnunk mind az ezer CD-t. Azóta is egyre-másra érkeznek a jó visszajelzések.

B. J.: Sokan kérdezik tőlünk, hogy miben vagyunk mások, mint a többiek. Talán a sokszínűségben, hiszen nagyon sok műfajban kipróbálhattuk már magunkat. Ugyanakkor nehéz megtartani a helyes arányokat, hogy a szakma is komolyan vegyen minket, mi is azt érezzük, hogy olyan zenét játszunk, amit szeretünk, tudunk vállalni, és mégis sok emberhez el tudjunk jutni. Ennek az egyensúlynak a megteremtésén kell a következő időszakban dolgozunk.

R. Zs.